

Jessica Clare
Het meisje en de miljonair

ISBN 978-90-225-7328-0
ISBN 978-94-023-0443-5 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Beauty And The Billionaire*
Vertaling: Maren Mostert
Omslagontwerp: Bart van den Tooren | BVDT
Omslagbeeld: © 123RF.com
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2013 by Jessica Clare
All rights reserved.
Published in agreement with the author, c/o Baror International Inc.,
Armonk, New York, USA.
© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wat voorafging

Er waren mensen binnengekomen.

Bij het horen van hun stemmen bleef Hunter Buchanan in de hal van het grote herenhuis staan. Uit gewoonte was hij naar de schemerige nis gegaan, waar ze hem niet konden zien en hem niet met open mond zouden aanstaren. Zelfs na vijftien jaar vond hij het heel vervelend als mensen hem geschokt aankeken vanwege zijn littekens. Het was gemakkelijker om in de schaduw te blijven tot ze weer weg waren. Hij vroeg zich af wie het konden zijn. De enigen die hij hier verwachtte waren de verhuizers en Logans assistente, die boeken kwam ophalen.

Omdat hij dacht dat er verder niemand zou zijn leek het hem een goed moment om het huis te inspecteren. Hij had er niet op gerekend dat er anderen zouden zijn, laat staan twee vrouwen.

Hij hoorde hun voetstappen, gevolgd door een bons van een doos op de grond.

‘Wat is dit voor huis?’ vroeg een zachte, vriendelijke vrouwenstem. ‘Het is prachtig.’

‘Het is denk ik van een overleden beroemdheid of zo. Wat interesseert mij dat?’ zei de andere vrouw lachend maar op scherpe toon. ‘Ik ben alleen geïnteresseerd in het antwoord op de vraag hoe we deze dozen in godsnaam mee moeten nemen. Wat dacht Audrey wel niet?’

‘Kunnen we geen taxi bellen?’

Ze naderden Hunter en hij verroerde zich niet tot ze hem voorbij waren gelopen.

Een vrouw met rood haar stond voorovergebogen een klein eindje van hem vandaan. Hij kon haar gezicht niet zien, maar ze was volslank en lang, met een lekker achterwerk. De ander – een knappe brunette met grote ogen – hield met moeite twee dozen vast en wachtte op een antwoord.

‘Ik weet het niet,’ zei de roodharige. ‘Dat kost weer geld en ik wil nog wel een pizza kunnen bestellen.’

‘Wat nu?’

‘Brontë,’ zei de roodharige wat kortaf, en ineens was Hunter alert. Hij kende die naam. De vrouw vervolgde: ‘Weet je, mijn zus is niet erg praktisch.’

‘Nee? Zo komt ze anders wel over.’

‘Niet als het om dit soort dingen gaat. Ze denkt zeker dat we pakezels zijn. Kijk dan waar ze ons mee heeft opgezadeld. Als ik het nodig vind om haar te bellen om te komen helpen, dan doe ik dat gewoon.’ Ze hield haar telefoon tegen haar oor en een paar tellen later kreunde ze gefrustreerd. ‘De voicemail. Niet te geloven! Ze zei dat het maar twee dozen waren, geen vijf. Denkt ze soms dat we bodybuilders zijn?’

‘Zo erg is het nou ook weer niet,’ stelde de brunette haar gerust, terwijl ze de dozen in haar armen wat verschoof. ‘Het lukt ons echt wel.’

‘Het is de schuld van Logan Hawkings,’ mopperde de roodharige vrouw, en nu schrok Hunter op. ‘Hij denkt dat de hele wereld om hem draait.’

Er verscheen een bezorgde uitdrukking op het gezicht van de ander. ‘Dat zal wel.’

‘Je houdt nog steeds van hem, hè?’

De brunette keek haar vriendin verdrietig aan. “Ik haat hem en ik hou van hem. Je vraagt je misschien af waarom. Ik weet het niet, zo voel ik het, ik ben in tweestrijd.”

‘Alsjeblieft, hou op met die citaten. Doe niet zo dramatisch. Logan is een klootzak en je komt er wel overheen.’

Nu draaide de roodharige zich om en Hunter kon haar gezicht zien. Ze zag er bijzonder uit, met ronde wangen vol sproeten. Ondanks de rechthoekige bril, die haar een intellectuele uitstraling gaf, vielen haar expressieve ogen op. Haar kin was puntig en hij vond haar fascinerend. Ze was intelligent, en op dit moment geïrriteerd. ‘Voor mij geen rijke, aantrekkelijke macho. Die denken dat ze de held van een sprookje zijn. Maar het ontgaat ze dat ze eigenlijk de slechterik zijn.’

‘Dat is niet eerlijk, Gretchen,’ protesteerde Brontë.

‘Het leven is niet eerlijk,’ zei ze opgewekt en enigszins cynisch. ‘Ik heb liever een man die niet zo vol is van zichzelf dan een man die zijn haar verft en dure merkkleding draagt.’ Ze bukte zich en Hunter bewonderde haar achterste opnieuw. Hij raakte er opgewonden van.

‘Dus je hebt liever een sukkel die pizza’s laat bezorgen en last heeft van een redder-in-de-noodcomplex?’

‘Inderdaad,’ zei Gretchen, en toen ze lachte verschenen er kuiltjes in haar wangen. ‘Het gaat me niet om zijn uiterlijk maar of hij een goed stel hersens heeft.’

Dat kon ze wel zeggen, maar Hunter wist uit ervaring dat vrouwen onmiddellijk van gedachten veranderden zodra ze zijn afstotelijke gezicht zagen. Toch voelde hij zich tot haar aangetrokken. Ze nam geen blad voor de mond en ze was slim, een beetje sarcastisch, alsof ze de wereld niet helemaal serieus nam, net als hij. Hij keek hoe de twee vrouwen lachend en mopperend de dozen met boeken naar buiten brachten.

Dus ze heette Gretchen. Hunter vroeg zich af of een van zijn vrienden die naam misschien kende. Een aardige roodharige vrouw met een leuk koppie en een scherpe tong... daar wilde hij graag meer over weten.

Hunter raakte de littekens op zijn linkerwang aan en fronste.

Zou ze hem net zo afschrikwekkend vinden als de rest? Waarschijnlijk wel. Maar ze had gezegd dat het uiterlijk er voor haar niet toe deed en dat een goed stel hersens belangrijker was. Dat had hem nieuwsgierig gemaakt. Meende ze dat?

Wat maakte het uit? Ze was naar buiten gelopen en hij zou haar nooit meer zien.

Er begon hem langzaam iets te dagen terwijl hij naar de voordeur staarde, die achter de twee vrouwen was dichtgeval-
len. De ander had een bijzondere naam. Brontë... Die had hij laatst nog ergens gehoord. Het kon haast niet anders dan dat het om dezelfde vrouw ging, ze leek een beetje triest.

Hij belde Logan, misschien wist hij meer over de twee vriendinnen.

‘Wat is er?’ vroeg Logan. ‘Mijn vergadering kan elk moment beginnen.’

‘Ken jij ene Gretchen of Brontë?’ vroeg Hunter. ‘Die laatste naam komt me bekend voor.’

Aan de andere kant van de lijn bleef Logan stil, tot hij vroeg: ‘Brontë? Heb je haar gezien? Waar is ze?’

Hunter tuurde weer naar de voordeur en hoopte dat de vrouwen terug zouden komen, terwijl hij tegelijkertijd opgelucht zou zijn als het niet zo was. ‘Ze is net met een roodharige vrouw weggegaan. Ze heet Gretchen. Weet jij iets over haar?’

‘Over mijn Brontë?’ vroeg Logan snauwend.

‘Nee, over Gretchen, de vrouw met het rode haar. Ik wil haar leren kennen.’

‘O.’ Logan zuchtte diep. ‘Sorry, ik ben de laatste tijd niet helemaal mezelf. Brontë is bij me weg en ik word gek omdat ik haar niet kan vinden.’ Logans stem klonk gespannen en bezorgd. ‘Ik kan niet geloven dat ze nog in New York is. Waar ben je nu?’

‘In het herenhuis, Upper East Side.’ Uit verveling was Hunter rusteloos de deur uitgegaan om zijn eenzaamheid te ver-

drijven en hij was naar het huis gegaan om te controleren of alles in orde was.

Hij moest steeds aan de roodharige vrouw denken. Gretchen... met haar grote bril, haar gevatte opmerkingen en opwindende achterwerk.

‘Je assistente is de boeken niet zelf komen ophalen,’ legde Hunter hem na een poosje uit. ‘Gretchen kwam ze halen, samen met jouw Brontë. Ze zijn net weg.’

‘Dan moet ik nu gaan,’ zei Logan. ‘Ik bel Audrey wel om te horen wie Gretchen is.’

‘Mail het me maar,’ zei Hunter.

‘Doe ik. Bedankt.’ Nu klonk Logans stem plotseling triomfantelijk. ‘Ik sta bij je in het krijt.’

‘Dat klopt,’ zei Hunter. ‘Mail me nou maar over Brontës vriendin, dan staan we quitte.’

Ineens leek zijn leven meer de moeite waard. Hunter liep glimlachend door het lege huis. Hij kon alleen nog maar aan die roodharige denken die hier net de deur uit was gegaan.

I

Hunter Buchanan geloofde niet in liefde op het eerste gezicht. Sterker nog, hij geloofde helemaal niet in de liefde.

Maar vanaf het moment dat hij de lange roodharige vrouw in de hal van een van zijn panden had zien staan met een doos vol boeken in haar armen en een sarcastische uitdrukking op haar gezicht, had hij iets... iets gevoeld. Ze was recht door zee, had hij gemerkt, wat hem als man die zich liever voor mensen verborg wel beviel.

Toen ze haar vriendin vertelde dat ze de meeste mannen maar saai vond en dat ze meer wilde dan alleen een knappe vent, wist Hunter dat ze voorbestemd was voor hem.

Ze was aantrekkelijk, jong en single, en ze had een goed stel hersens en een scherpe tong. Dat vond hij leuk aan haar. Verder was ze een tikkeltje brutaal en goedlachs. Na die keer dat hij haar vanuit de donkere nis had bekeken had hij elke dag aan haar gedacht. Dat niet alleen, hij had ook over haar gedroomd.

Hunter was een intelligente, rijke man en maar een paar jaar ouder dan zij, op zich zou ze niet onbereikbaar hoeven te zijn.

Onwillekeurig bracht hij een hand naar zijn gezicht en hij raakte de stugge littekens aan die hem voor het leven hadden getekend.

Als het om vrouwen ging, stond hem één ding in de weg:

zijn afstotelijke gezicht. De littekens op zijn armen en borst kon hij onder zijn kleren verbergen en als hij een vuist maakte, had niemand in de gaten dat hij een vinger miste. Maar zijn gezicht kon hij niet verbergen en zodra hij zich maar even buiten vertoonde, staken mensen de straat over om hem te ontwijken. Mannen keken hem fronsend aan, alsof ze bang voor hem waren, en vrouwen deinsden geschokt naar achteren, zoals de vrouw naast hem nu deed.

Brontë, Logans vriendin, zat naast hem aan de pokertafel van de broederschap. In de donkere kelder hing een walm van sigarenrook en drank. Normaal gesproken zaten zijn vijf beste vrienden om de tafel, maar ze waren naar buiten gegaan om een hartig woordje met Logan te spreken, omdat hij zijn nieuwe vriendin had meegenomen naar hun geheime bijeenkomst. Brontë was met hem in de kelder gebleven, wat ze niet leuk vond, dat was duidelijk. Ze zat stilletjes met een glas wijn in haar hand aan tafel en deed haar best om haar ongemak te verbergen. Ze liet haar blik op zijn verminkte hand rusten en daarna keek ze weer naar zijn gezicht.

Hij was eraan gewend en vroeg zich af of haar roodharige vriendin hetzelfde zou reageren. Uit ervaring wist hij dat dit zo zou zijn. Maar hij herinnerde zich haar sarcastische lachje en hoe ze haar hoofd schudde, haar opmerking.

Voor mij geen rijke, aantrekkelijke macho. Die denken dat ze de held van een sprookje zijn. Maar het ontgaat ze dat ze in werkelijkheid de slechterik zijn.

Dat had hem nieuwsgierig gemaakt.

‘Je vriendin,’ zei hij tegen Brontë. ‘Die met het rode haar, vertel me eens wat meer over haar.’

Ze keek hem verbaasd aan, haar pupillen waren vergroot door de alcohol. ‘Gretchen, bedoel je?’

‘Ja.’ Hij kende alleen haar voornaam, maar wilde meer weten. ‘Wat is haar achternaam?’

‘Hoezo? Hoe ken je haar?’

‘Ik zag haar laatst. Ze was met jou.’

Nu fronste Brontë. ‘Waarom zou ik je iets over haar vertellen? Zodat je haar kunt stalken?’

Hunter keek naar de kaarten in zijn hand en negeerde zijn ergernis over haar terughoudende reactie. Was een eenvoudige vraag al te veel? ‘Ik bewonder haar... op afstand.’

‘Zoals een stalker.’

‘Nee, dat niet. Ik wil alleen wat over haar weten.’

‘Dat zou een stalker ook zeggen.’

Met opeengeklemd kaken keek Hunter haar aan en ze schrok onmiddellijk terug voor zijn littekens, wat hij negeerde. ‘Je vriendin hoeft niet bang te zijn voor mijn romantische belangstelling voor haar. Nogmaals, ik wil alleen iets meer over haar weten.’

Welke vrouw zou met een man met zo’n gezicht willen daten? Alleen vrouwen die op zijn geld uit waren, maar die konden hem gestolen worden. Hij wilde gezelschap, geen hoer.

‘O,’ verzuchtte Brontë, turend in haar wijnglas alsof het heel interessant was. ‘Petty. Dat is haar achternaam. Ze schrijft boeken.’

Dit begon ergens op te lijken en hij nam de informatie in zich op: Gretchen Petty, schrijfster. Het klonk aannemelijk. ‘Wat voor boeken?’

‘Boeken met andere namen op de kaft.’

Hij keek haar ongeduldig aan en zag dat ze een beetje naar achteren deinsde. ‘Is ze ghostwriter?’

Brontë knikte. ‘Dat klopt. En Cooper is verliefd op haar.’

‘Cooper? Wie is Cooper?’ Wie hij ook was, Hunter haatte hem bij voorbaat. Hij was waarschijnlijk een knappe vent maar saai en niet goed genoeg voor haar. Verdomme!

‘Cooper is gewoon een vriend. Maar hij onderneemt niets, want hij weet dat ze niet dat soort gevoelens voor hem heeft.’

Gretchen valt op bijzondere mannen, die zijn een uitdaging voor haar.

Hij snoof. Aan Hunter Buchanan had ze ongetwijfeld een grote uitdaging.

Ze kletsten nog wat, maar het gesprekje bleef stroef lopen. Brontë keek steeds naar de deur in de hoop dat Logan zou terugkomen. Logan was een aantrekkelijke, lange, sterke man zonder littekens. Brontë was zachtaardig en lief, toch betwijfelde hij of ze ooit op een andere manier naar hem kon kijken dan vol afschuw en medelijden. Hij had meer dan genoeg van medelijden, hij vond het vreselijk.

Gretchen Petty, herhaalde hij voor zichzelf. Ghostwriter. Iemand die boeken schreef voor anderen en zelf anoniem bleef. Waarom? Ze leek hem niet het type dat zich verschool achter namen van anderen, of achter wat dan ook. Dat fascineerde hem juist zo. Hoe kon hij de aandacht van een vrouw als zij krijgen? Wilde hij het überhaupt proberen? Zat hij er eigenlijk wel op te wachten dat ze geschokt naar zijn gezicht zou kijken om vervolgens uit beleefdheid te doen alsof er niets aan de hand was, zoals de vriendin van Logan deed? Of zou ze verder kijken dan de littekens en ontdekken dat hij een aardige man was?

Hij dacht terug aan toen hij haar met Brontë in de hal van het lege huis had gezien en herinnerde zich haar opmerking woordelijk: *Ik heb liever een man die niet zo vol is van zichzelf dan een man die zijn haar verft en dure merkkleding draagt.*

Ineens kreeg hij een idee. Het was niet bepaald een aardig plan, en ook niet echt ethisch verantwoord. Maar hij hoefde niet aardig te zijn, want hij was steenrijk. Hij kon bijna alles voor elkaar krijgen, zolang hij er goed voor betaalde. En dat zou Hunter zeker doen.